

EDITORIAL

LES DUES CARES DE LA TÈCNICA

A partir del dia 31 de novembre de 2011 i segons la UNESCO, la població mundial d'individus de la nostra espècie és de set mil milions. Així, i per fer-nos una idea d'aquesta xifra, podríem omplir d'éssers humans setanta mil vegades un camp de futbol de grans dimensions. Saber-ho és inquietant, si més no.

Aquesta estadística poblacional planetària és, definitivament i sense eufemismes, alarmant. *Homo sapiens* creix exponencialment, talment com si es tractés d'una maligna plaga d'insectes. La pregunta que ara ens fem tots, i que és de sentit comú, és la següent: podrà suportar la Terra l'augment de la pressió que exercim els humans sobre el fràgil ecosistema planetari? Dues respostes possibles, per simplificar-ho. Els catastrofistes apunten directament al no. Els optimistes condicionen el sí, que passa per potenciar alternatives a la combustió d'energies fòssils, sistemes de producció sostenibles ecològicament i un estricte control de la natalitat.

Tècnicament obtenir energia sense pol·lucionar el planeta ja és una realitat. També sabem aplicar la sostenibilitat als sistemes de producció, que són rendibles econòmicament, però no sembla que ara mateix hi hagi cap solució, a Occident i a mitjà termini, per coartar les llibertats individuals en benefici de la idea de mantenir el nivell poblacional a uns límits sostenibles. L'únic sistema polític que apunta en aquesta direcció, actualment i en tot el planeta, és el Xinès, on hi viu una cinquena part de la població mundial. Això és, sense mena de dubtes, una autèntica revolució. La podríem comparar a la que va tenir lloc al període Neolític, però en un sentit invers.

Fa aproximadament tres milions d'anys i a l'est del continent africà, un homínid va fabricar la primera eina de la història: un senzill però molt efectiu instrument de tall. En anglès el verb *to chop* significa tallar (un *chopper* és un tallant o un trinxant, que són les grans eines de tall d'acer que hi ha al taulell d'una qualsevol i actual carnisseria.) Per fabricar aquests instruments amb pedres calen dos únics elements: un dur percussor/martell i un còdol receptor de l'impacte. Imaginem les dues mans del constructor d'aquest artefacte rudimentari, sostenint aquests dos imprescindibles elements i sospesant mentalment l'acció que vol realitzar. Llavors podem visualitzar els moviments fets amb precisió. Un cop sec al lloc exacte i ja tenim al davant una aresta de pedra molt penetrant, una eina de tall que ens permetrà escorxar, trinxar, esquarterar i tot seguit consumir les proteïnes d'un animal, per exemple; o fer punta en un pal i agençar-nos una llança; o tallar uns troncs per construir un refugi; o...

Aquell nostre primer fabricant qualificat de la història va obrir, per necessitat però inconscientment, una caixa plena de trons. Els ecos d'aquella remota tronada ens han dut fins al moment actual. A part de continuar preguntant-nos qui som, d'on venim i què hi fem aquí, també ens hauríem de qüestionar la direcció que ha de prendre la tecnologia per tal d'evitar que aquesta magnífica aliada es converteixi en el nostre propi botxí.